

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RINGENS INSKRIVT

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679265705680/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Hvis du vil skye den vandle Færd,
Saa fjæl dig dybt bag Skov og Træ'r,
Gjør Egen, Bøgen til din Ven,
Elsk Blomsten, der omdufter den;
En mosgroet Steen, den grønne Eng
Dig vorde Bænk og Hvileseng;
En lille Fugl paa løvfuld Green,
En mørkblaa Sø, et Straa, en Steen,
Den lette Hind, som paa dig seer
Med milde Blik, et Blad, en Fjer,
Som seiler ned ad klare Bæk,
De røde Bær paa Hybenhæk,
Den fjerne Klokkes Aftensang,
Et Valdhorns længselsfulde Klang, —
Men fremfor Alt, den dybe Fred,
Den trygge Aftenrolighed
Vil styrke, læge balsamsødt
Hvert Saar, som Livets Dolk har stødt.
Der tør din Tanke sværme frit,
Og glemme alt, hvad du har lidt;
Det smaaligt Usle svinder snart,
Det store Omrids bliver klart,
Forsonet, glemmes din Foragt,
Og luttret straalere Livets Pragt!

Paa Flugt fra Minder, Hof og By
Han søgte fjernt et venligt Ly.
Der var en vældig, dunkel Skov; —
En Vandrers havde vel behov
Paa travle Fod en Dag at gaae,
Hvis han dens Midte vilde naae.
I Skovens Hjerter laae en Sø,
En Damvei førde til en Ø,

Og paa dens grønne Underlag
Med røden Muur og Kobbertag
De Munkers Stammeborg sit Spiir
Stak høit i Luftens blaae Saphir.
Langs Søens Rand der løb en Sti
For Vandreren, som gik forbi.
Rundt om var grønt. En mægtig Hær
Af gamle Stammer, hver især
Med tusindaarig Bul og Rod
I Krands om Søens Flade stod,
Et Piilskud knap det skarpe Blik
Igennem tætte Vrimmel gik,
Hvor Hjorten kneisde, Haren ræd
I Krattet smutted snelt afsted;
Hvor Droslen slog i Vaaren blid,
Og høit i skumle Vintertid
Den hæse Ravn i Flugten skreeg,
Naar over nøgne Top den steeg.
Her saae den aarle Sommerstund,
Mens Finken laae i søde Blund,
Ham vandre med sin stærke Hund,
Og standse tankefuld i Lund;
Her Vinternattens Sølvpragt
Omstraalde tidt hans vilde Jagt.
I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
Alene i den tause Nat,
Om Aftnen ved sin Arnes Ild,
Om Morgnen eensom lænet til
Den hugne Sandsteens Ørneflygt,
Hvormed hans Borgs Altan var smykt,
Eet Minde kun hans Tanke bandt,
Saa den ei Ro, ei Hvile fandt.
Han flyede det, men kun paa Skrømt;

Him Salighed, han havde drømt,
Var altfor dybt i Hjertet groet
Til strax at løsnes fra sin Rod,
Og, skjøndt Phantom, den var ham kjær.
Han streed; men Kampen var for svær;
Vel var han stærk; men Draaben, seen,
Faaer Bugt selv med en Kampesteen.
Hans Tanker var som Bølger blaae,
Der vextende mod Stranden gaae;
De lod i saligt Drømmerie
Det Svundne svæve ham forbi,
Men svulmed tidt med Bitterhed, —
Den var ei Mand, som ei blev vreed;
Med følsom Ædelmodighed
En sund Natur veed slet Beskeed! —

»Mit Suk er Synd! — Har Himlen ei
Velsignet fuldeligt min Vei?
Den undte mig i vaagen Drøm
At seile riig paa Haabets Strøm,
Og svandt end Boblen let i Skum, —
Dunst — er jo hele Livets Sum!
Og Hun? — var hendtes Daad ei ret?
Jeg, veiet, fundet blev for let.
Hvad var min Borg, min jevne Lod
Mod Hoffets Pragt og Overflod?
Hvad Fuglens Sang i Skovens Skjød
Mod unge Junkres Smiger sød?
Hvad var den travle Teen og Rok
Mod sladdrende Veninders Flok?
Hvad Troskab, Alvor, Kraft og Ild
Mod Dands og Pynt og Sang og Spil?
Jeg priser *ham*, den unge Fant,